

kunne stole paa, at Krigen ikke et hvert som helst Dieblisk kan udbrude. Vi behøve blot at kaste Diet rundt omkring paa Verdens-theatret for at se, at man har Ret til at tænke saaledes. Se vi paa Frankrigs Forviklinger i Ostasien, paa Englands Stilling i Egypten, paa den Kolonisationspolitik, som det tydske Keiserrige har beghndt at flaa ind paa, saa vil man vistnok erkjende, at der behøves overordentlig Lidt, en ringe Gnist, for at tænde en Krigslue, der kan brede sig langt videre end vi have set ved Krigene i de senere Aar, og naar en saadan Krigslue tændes, hvor staar saa Danmark? De tre skandinaviske Riger kunne ikke, selv om de staa forenede, stille nogen stor Krigsmagt paa Venene, men den vil altid være saa stor og saa stærk, at den kan have sin Betydning for de krigsførende Magter. Der kan ligge en stærk Opfordring heri for dem til at tvinge os til at tage Del i Krigen. Det, som ligger nærmest for os, er at hævde vor Neutralitet; hvorledes kunne vi være i Stand dertil, hvorledes kunne vi hævde vor Selvbestemmelsesret, naar vi forsømme alle de Foranstaltninger, som nu kunne sætte os i Stand til at kæmpe med Udsigt til Held. I mange Aar har Forsvarsvæsenet, Befæstningsspørgsmaalet, staaet paa Dagsordenen, i mange Aar er det blevet skudt til Side. Følgen deraf er, at under en saadan Krise maa vi enten høre os for den Første, som stiller Fordringer til os eller ogsaa opgive enhver Tanke om Forsvar, og hvad vil blive Følgen deraf? Naar Krigen ender, og den Magt, som vi godvillig eller tvungen have fulgt, er den Seirende, saa ville vi ved Slutningen af Krigen blive betragtede som en sunket Ven, som man ikke tager mere Hensyn til, og blive benyttede i den Seirendes Interesse, blive den Skillemonnt, som benyttes til at udjævne Differencen mellem de store Summer, og er det vor Modstander, der bliver Seirherre, da vil han sætte Foden paa vor Nakke, og Danmark vil ophøre at bestaa som et selvstændigt Land, som et frit Folk. Der er Ufred her i Landet; der er Uenighed overalt, hvorhen man kaster Blikket, og de forskjellige Meninger staa skarpt mod hinanden. Jeg siger: lad dem kæmpe saa længe de ville; hvor Retten er, der vil Seiren dog tilsidst komme til Stede, men vi skulle skyde den indre Splid til Side, naar det gjælder Danmarks Velfærdsanliggender. (Hør! hør!) Her er et Punkt, som alle skulle enes om, derfor skulle vi behandle de Forslag, der ere fremsatte af Regjeringen og stemme for dem efter vor bedste Overbevisning.

Strandkov: Sidste Gang, denne Sag var til Behandling her i Landssthinget, var der et meget indflydelsesrigt Medlem, der udtalte, at det var næsten en Forbrydelse at tage Ordet imod Regjeringens Forslag. Det gjør mig ondt, at jeg er i samme Stilling som det ærede Medlem, mod hvem denne Bemærkning rettedes. Dette Lovforslag og det følgende paa Dagsordenen ere jo saa nær Tvillingsødsfænde, at man nok kan udtale sig om dem samtidigt, endstjændt det ene endnu ikke er sat under Forhandling, og jeg skal da sige det høie Thing min Mening desangaaende. Det er jo klart, at vor Belliggenhed i Europa fører Opmærksomheden hen paa os særlig mere end paa de fleste andre Lande, og vi skulle derfor, synes jeg, se os om, om der ikke kunde være andre Midler end Befæstninger, Kanoner og hvad ellers tænkes kan, selv om vi brugte vort hele Budget til at forsvare os med Vaabenmagt. Der kunde dog tænkes at være andre Midler til vor Raadighed, hvis vi havde en Regjering, der vilde gaa den Vej, som jeg nu skal tillade mig at anvise. Jeg har med Interesse hørt paa, hvad de Sagkyndige i de senere Aar har sagt; der skal gøres for vort Forsvar. Sagen gaar jo under to Navne, dels under Navn af Befæstningsagen, særlig Njopenhavns Befæstning, og dernæst under Navnet Danmarks Forsvar, og jeg skal holde mig til det sidste; det forekommer mig nemlig at være et meget smukkere Udtryk for denne Sag end Befæstningen. I de Aar, jeg har siddet her i Thinget og hørt paa Forhandlingerne, er det høieste, de Sagkyndige have turdet udtale om vort Fædrelands Forsvar, en Sikkring for en meget stakket Tid, indtil mægtigere Naboer kunde komme os til Hjælp. Naar nu endog de Sagkyndige mene, at det er Tilfældet, saa forstaar jeg ikke, hvorfor i al Verden Regjeringen ikke søger, som det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, talte om, Neutralitet, at naae, at de europæiske Stormagter anerkjende os som Neutralstat. Det er dog i Virkeligheden ikke Noget Nytt, det er noget, som baade Belgien og Schweiz have, og hvorved de befinde sig udmærket. Dersom Regjeringen kom med et saadant Forslag, og man saa saavel i dette som i det andet Thing gif ind derpaa, saa tror jeg ikke, at der var ret mange danske Mænd som vilde modsætte sig de Befestninger overfor Danmarks Forsvar, hvis vi havde en saadan Stilling, som de to førnævnte Stater have. Der har tidligere været andre Veie, ad hvilke det andet Thing har troet at kunne komme til Enighed med Regjeringen,